

Sygn. akt: I C 478/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Pręcerek
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Mandziak

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie sprawy z powództwa O. (...) z siedzibą w W.

przeciwko A. U.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do kwoty 4.620,38 zł (cztery tysiące sześćset dwadzieścia złotych 38/100) z tytułu niespłaconego kapitału;
2. umarza postępowanie co do kwoty 109,17 zł (sto dziewięć złotych 17/100) z tytułu niespłaconych odsetek za opóźnienie;
3. zasądza od pozwanego A. U. rzecz powoda O. (...) z siedzibą w W. kwotę 16.563,89 zł (szesnaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt trzy złote 89/100), w tym kwotę 15.009,48 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 1.554,41 zł tytułem odsetek ustawowych z opóźnienie za okres od dnia 13.04.2016 r. do dnia 04.10.2017 r.;
4. zasądzoną w punkcie 3 wyroku kwotę rozkłada na 20 (dwadzieścia) miesięcznych raty, przy czym 1 (pierwsza) rata w kwocie 750,47 zł , pozostałe 19 (dziewiętnaście) rat w kwocie po 750 zł , płatnych w terminie do dnia 10 – go każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od miesiąca następnego, po miesiącu, w którym uprawomocnił się wyrok, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat ,
5. zasądza od pozwanego A. U. na rzecz powoda O. (...) z siedzibą w W. kwotę 5.804 zł (piec tysięcy osiemset cztery złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
6. poniesione w sprawie wydatki w kwocie 1.452,60 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt dwa złote 60/100) tymczasowo wyłożone ze Skarbu Państwa przejąć na rachunek Skarbu Państwa.

SSR Agnieszka Pręcerek

Sygn. akt I C 478/16

UZASADNIENIE

Powód O. (...)z siedzibą w W. wniósł pozew o zasądzenie od pozwanego A. U. kwoty 19.739,03 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona przez niego kwota wynika z

braku spłaty przez pozwanego kredytu, który otrzymał na podstawie umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem, tj. G. (...)S.A. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy kredytu, Bank wypowiedział mu niniejszą umowę. Poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu Bankowy Tytuł Egzekucyjny (zwany dalej BTE), na podstawie którego wszczęto postępowanie egzekucyjne. W toku trwającego postępowania egzekucyjnego nie uzyskano zaspokojenia całości roszczeń. Powód nabył przedmiotową wierzytelność. Na dochodzoną przez powoda kwotę składa się: kwota niespłaconego kapitału- 19.629,86 zł, skapitalizowanych odsetek za opóźnienie – 109,17 zł (pозew k. 2-5).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, iż ciężące na nim zobowiązanie spłacił w całości w toku trwającego postępowania egzekucyjnego (odpowiedź na pozew k. 73).

W piśmie z dnia 21 października 2016 r. powód cofnął powództwo o zapłatę kwoty 109,17 zł tytułem naliczonych odsetek za opóźnienie oraz kwoty 4.620,38 zł niespłaconego kapitału wskazując, iż na obecnym etapie postępowania dochodzi kwoty 15.009,48 zł na którą w całości składa się niespłacony kapitał (pismo procesowe k. 83-84).

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pozwany A. U. wyraził zgodę na częściowe cofnięcie powództwa jednocześnie z ostrożność wniósł

o rozłożenie spłaty zasądzonej kwoty na raty z uwagi na trudną sytuację materialną

i osobistą.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 stycznia 2011 r. G. (...)SA z siedzibą w W. zawarł z pozwanym A. U. umowę kredytu, na podstawie której bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 28.527,40 zł na okres od 25 stycznia 2011 r. do 05 lutego 2018 r. Pożyczka została oprocentowana zmienną stopą procentową. W związku z zawartą umową strony ustaliły prowizję w kwocie 852,97 zł oraz koszt ubezpieczenia w kwocie 2.684,43 zł

W związku z powstaniem zaległości w spłacie pożyczki pismem z dnia 03 stycznia 2012 r. G. (...)SA z siedzibą w W. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, tj. na dzień 14 lutego 2012 r.

W okresie od dnia 25 stycznia 2011 r. do dnia 14 lutego 2012 r. pozwany A. U. na poczet spłaty kredytu dokonał 7 wpłat an łączną kwotę 5.059,59 zł. Wpłaty te zostały zaliczone na spłatę kapitału, tj. w kwocie 1.094,66 zł, spłatę odsetek umownych w kwocie 3.770,23 zł, spłatę odsetek od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 84,70 zł, opłat i prowizji w kwocie 110 zł.

Następnie na podstawie art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu BTE określając zadłużenie na łączną kwotę 32.904,99 zł, któremu Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim w sprawie I Co 692/13 nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 11 września 2013 r. Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego pierwotny wierzyciel G. (...)S.A. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu. Postępowanie było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w L. (...)M. K. pod sygn. akt Km 2810/13. Postanowieniem z dnia 07 listopada 2016 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela. W okresie od dnia wystawiania BTE pozwany dokonał indywidualnych wpłat - również w toku trwającego postępowania egzekucyjnego za pośrednictwem Komornika- na łączną kwotę 38.058 zł, która to kwota została zaliczona na spłatę kapitału w kwocie 12.418,54 zł, łącznych odsetek 20.128,06 zł, kosztów komorniczych 4.374,67 zł, opłat i prowizji 1.136,73 zł. Wpłaty dokonywane przez pozwanego były przeważnie dokonywane co miesiąc w różnych wysokościach- przy czym 4 wpłaty pozwany wpłacił Komornikowi w toku trwania niniejszego postępowania, tj. 10 maja, 13 czerwca, 11 lipca i 16 sierpnia 2016 r.- na łączną kwotę 3.506 zł. Kwota ta została w części przekazana na rozliczenie zaległych roszczeń z umowy kredytu, tj. w łącznej kwocie 3.039,37 zł, a w pozostałej części na koszty postępowania egzekucyjnego (tj. w kwocie 466,63 zł).

Powód nabył wierzycelność wobec pozwanego w łącznej kwocie 29.264,69 zł, o czym zawiadomiono pozwanego pismem z dnia 25 marca 2015 r.

W dniu 17 grudnia 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległego zadłużenia.

W dniu 13 kwietnia 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych niniejszego funduszu wskazujących wysokość zobowiązania powoda na łączną kwotę 19.739,03 zł.

Pozwany A. U. obecnie nie posiada dochodu, jest na utrzymaniu żony. Miesięczne dochody rodziny wynoszą około 2.200 zł netto. Pozwany leczy się na nadciśnienie, obecnie ubiega się o przyznanie mu renty. Zawierając umowę kredytu pozwany posiadał stałą pracę. Początkowo pozwany wywiązywał się z umowy kredytu. Pozwany zaczął mieć problemy finansowe w momencie gdy stał się osoba bezrobotną. W toku postępowania egzekucyjnego pozwany dobrowolnie uiszczał miesięczne wpłaty w kwotach nieprzekraczających 1.000 zł.

dowód: umowa z załącznikami k. 23-26; wypowiedzenie k. 27; BTE k. 28; umowa przelewu wierzycelności z załącznikami k. 21-22, 32-68 i 86-98; zawiadomienie o przelewie k. 29; pismo komornika k. 85; postanowienie Komornika k. 105; historia wpłat pozwanego k. 113-120; dokumentacja z postępowania egzekucyjnego k. 121-122 i 139-151; wezwanie do zapłaty k. 30-31; wyciąg k. 20; opinia biegłego sądowego k. 152-162; przesłuchanie powoda k. 177 v. – płyta CD koperta 179.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż A. U. zawarł z G. (...)S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu na podstawie której Bank przyznał pozwanemu kredyt w wysokości 28.527,40 zł oprocentowany według zmiennej stopy procentowej na warunkach określonych w umowie kredytowej.

Zadaniem Sądu było rozstrzygnięcie czy pozwany powinien uiścić na rzecz powoda kwotę żądana w pozwie w związku z zarzutem pozwanego o spełnieniu całości roszczenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt niniejszej sprawy uznając je za wiarygodne zwłaszcza, że nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Ponadto Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości W. L.. Opinię biegłego Sąd uznał za wiarygodną, gdyż ma ona charakter kompletny, całościowy. W ocenie Sądu opinia została sporządzona przez osobę o odpowiednim doświadczeniu oraz niezbędnej wiedzy teoretycznej. Poczynione przez biegłego ustalenia są jasne i w pełni zrozumiałe, a wyciągnięte wnioski i sposób rozumowania logiczne. Istotnym jest, że opinią nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę również zeznaniom pozwanego. Zeznania te Sąd ocenił jako wiarygodne, albowiem co do istotnych zagadnień związanych ze sprawą były one spójne, logiczne oraz korespondowały z dowodami z dokumentów. Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanego jedynie w zakresie spłaty przez niego całości zobowiązania wynikającego z umowy kredytowej.

W następstwie zawarcia przez pozwanego i G. (...)SA z siedzibą w W. umowy powstał stosunek zobowiązaniowy, do którego znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.

Dz. U. z 2012 r., Nr 1376). Do przedmiotowej umowy stosuje się również przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.), gdyż stosownie do treści art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715) do umów zawartych przed dniem wejścia w życie wyżej wskazanej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom

współzycia społecznego, a także ustalonym zwyczajom, gdy takie istnieją, zaś przy spełnianiu świadczenia dłużnik powinien dochować należytej staranności, tj, art. 355 § 1 k.c. Skoro pozwanego łączyła umowa kredytu z pierwotnym wierzycielem winien on być Bankowi spłacać zadłużenie w wysokości i terminach regulowanych umową.

Natomiast w świetle artykułu 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy bezspornie potwierdza, iż zadłużenie powstałe z tytułu zawartej umowy kredytowej nie zostało przez pozwanego uregulowane w całości. Zadłużenie stale rosło, rosły odsetki, rosły też należności z tytułu opłat, tj. składek ubezpieczeniowych, prowizji, opłat karnych. Jednocześnie pozwany dokonywał wpłat w toku trwającego postępowania egzekucyjnego.

W ocenie Sądu odpowiedzialność pozwanego wobec powoda została wykazana, a nadto również przez samą stroną pozwaną w ostateczności niezakwestionowana. Mając powyższe na uwadze, zadaniem Sądu było jedynie ustalenie wysokości kwoty, jaką pozwany winien był uiścić na rzecz strony powodowej- wobec faktu ustalenia bezspornie jego odpowiedzialności za to zadłużenie.

Wysokość zadłużenia wynika z treści dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz dowodu z opinii biegłego. Z treści tych dowodów wynika także, iż wpłaty dokonywane przez pozwanego były zaliczane na istniejące zadłużenie- w tym odsetek, opłat i powstałych kosztów.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut odnośnie spłaty zobowiązania nie mógł zostać uwzględniony. Pozwany uważał, że dokonywane przez niego wpłaty są zaliczane jedynie na poczet spłaty kwoty kredytu zapominając, iż w świetle umowy był on zobowiązany do zapłaty odsetek oraz innych kosztów związanych z udzielonym kredytem. Ponadto spłaty dokonywane w toku postępowania egzekucyjnego musiały zostać uwzględnione również na poczet kosztów tego postępowania.

Z uwagi na częściowe cofnięcie przez powoda powództwa i wyrażoną przez pozwanego zgodę na to cofnięcie Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Art 203 § 2 k.p.c. stanowi, że pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (tak art. 203 § 4 k.p.c.).

W rozpoznawanej sprawie cofnięcie pozwu nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego ani z prawem, nie zmierza też do jego obejścia. W tym stanie rzeczy na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie należało umorzyć (punkt 1 i 2 wyroku).

W pozostałym zakresie Sąd zasądził dochodzoną w pozwie kwotę na którą składała się kwota niespłaconego kapitału w kwocie 15.009,48 zł oraz kwota odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia wniesienia pozwu, tj. 13 kwietnia 2016 r. do dnia wydania wyroku - 4 października 2017 r.

Sąd, biorąc pod uwagę treść art. 320 k.p.c., dokonał analizy sytuacji pozwanego. W ocenie Sądu przede wszystkim jego aktualna sytuacja życiowa nie pozwalała na jednorazową spłatę zadłużenia, przede wszystkim biorąc pod uwagę iż pozwany obecnie nie osiąga żadnego dochodu. Pozwany utrzymuje się jedynie z dochodu żony w wysokości około 2.200 zł miesięcznie. Za rozłożeniem na raty zasądzonego świadczenia przemawia także fakt, iż pozwany spłacał zadłużenie w miarę swoich możliwości finansowych. Również na etapie postępowania sądowego pozwany nie wykazywał postawy uchylania się od zapłaty, jedynie w ocenie pozwanego myślał, że dotychczasowa spłata – ponad kwotę udzielonego kredytu- pokryła wszystkie jego zobowiązania. Zdaniem Sądu okoliczności te wskazują, że nie ma

on zamiaru uchylić się od jego spłaty, zaś podejmowane przez pozwanego działania, choć niewypełniające w pełni postanowień umowy, dążą do tego, by to zadłużenie spłacić w miarę swych możliwości przy uwzględnieniu potrzeb własnej rodziny.

Rozkładając zasądzone świadczenie na raty Sąd uznał, iż takie rozstrzygnięcie zaspokoi zarówno żądanie wierzyciela, bowiem posiadać on będzie zwiększoną pewnością co do dokonania całkowitej spłaty zadłużenia przez pozwanego, zaś samemu pozwanemu pozwole na dalsze wywiązywanie się ze spłaty wg sposobu, który nie wywrze negatywnego wpływu na utrzymanie jego rodziny. Warto zaznaczyć, że pozwany co prawda deklarował spłatę w ratach po 300 zł, lecz sam przyznał, iż przy niezmienionej jego sytuacji materialnej i osobistej w toku postępowania egzekucyjnego dobrowolnie dokonywał wpłat w wysokości około 1.000 zł. W ocenie Sądu powyższe niewątpliwie świadczy o tym, że pozwany jest w stanie spłacić roszczenia w 20 ratach w kwotach 750,47 zł pierwsza i 750 zł każda następna- na warunkach określonych w punkcie 4 wyroku.

Przechodząc do rozważań na temat kosztów procesu należy wskazać, iż w niniejszej sprawie doszło do częściowego umorzenia postępowania na skutek cofnięcia powództwa. Zważenia w pierwszej kolejności wymaga, iż na gruncie utrwalonego już orzecznictwa cofnięcie pozwu na skutek zaspokojenia roszczenia powoda w toku procesu należy traktować jako przegranie sprawy, albowiem uznać należy, że pozwany dała w ten sposób powód do wytoczenia sprawy i powinien ponieść koszty także w przypadku umorzenia postępowania na skutek cofnięcia pozwu. W takim przypadku przepis art. 203 § 2 k.p.c. nie będzie miał zastosowania (zob. Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowienie z 15 stycznia 2003 r. I ACz 6/03 OSA 2003/9/40; Sąd Apelacyjny w Białymstoku w postanowienie z 30 listopada 1995 r. (I ACz 366/95 OSA 1996/7-8/34)). Jednakże w niniejszej sprawie należało uwzględnić fakt, że pozwany w toku trwającego procesu uiszczył kwotę 3.506 zł (która w części 3.039,37 zł została rozliczona na spłatę zadłużenia powstałego z zawartej umowy kredytu). Natomiast powód cofnął powództwo w zakresie łącznej kwoty 4.728,55 zł. Wbrew twierdzeniom powoda część tej kwoty została uiszczona przez pozwanego jeszcze przed wytoczeniem powództwa. Świadczą o tym niewątpliwie dokumenty złożone do akt sprawy- w tym dokumenty rozliczenia z postępowania egzekucyjnego oraz opinia biegłego sądowego. Istotnym jest, że powód nie kwestionował opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu finansów i rachunkowości. Dlatego też w tym zakresie należało uznać powoda za przegrywającego proces. Jednakże w niniejszym postępowaniu Sąd o kosztach procesu orzekła na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda w całości poniesione przez niego koszty procesu mając na uwadze, iż powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Podstawę prawną, w oparciu o którą określono wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego powoda stanowiły uregulowania zawarte w § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych- tj. 4.800 zł. Ponadto powód poniósł koszt opłaty sądowej w kwocie 987 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (pkt 5 wyroku).

Sąd I instancji w oparciu o art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych odstąpił od obciążenia pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi. Zdaniem Sądu obciążenie pozwanego tymi kosztami, biorąc pod uwagę - wcześniej wskazaną- jego sytuację materialną i osobistą nie byłoby zasadne i sprawiedliwe, stąd też koszty opinii należało przejąć na rachunek Skarbu Państwa. Warto zaznaczyć, iż w tym zakresie Sąd nie wziął pod uwagę jedynie sytuację ekonomiczną strony przegrywającej, ale inne dalsze szczególne okoliczności, między innymi fakt, że pozwany nigdy nie uchyliła się od spłaty zadłużenia- dokonywał wpłat, choć nieregularnych. Ponadto zasądzenie tych kosztów spowodowałoby dalsze pogłębienie zadłużenia pozwanego.

SSR Agnieszka Pręcerek